

УДК 341

СВІТ БІЛИХ ДЕМОКРАТІВ АБО ЧОМУ МІЖНАРОДНО-ПРАВОВА СИСТЕМА ВИМАГАЄ РЕФОРМУВАННЯ

Соха С.С.

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

DOI: <https://doi.org/10.32839/2304-5809/2018-12-64-51>

Міжнародні інституції, конвенції, угоди тощо не реалізували головного завдання після Другої Світової Війни – підтримання миру, недопущення воєн, криз, світових потрясінь через дипломатичне врегулювання. З того актуальним є питання виявлення причин, їх аналізу і запропонування вирішення проблеми яка повстала перед світовим співтовариством. Новий механізм, який пропонується, має ґрунтуватися на розумінні природності для певної нації, раси, враховувати перш за все ментальні, історичні, культурні інші реалії народу проживання. Першоступеневою задачею для міжнародного права є захист і розвиток питань глобального значення, які дійсно зачіпають інтереси кожної особи незалежно від місця проживання, натомість наразі спостерігаємо втручання, нав'язування моделі білої демократії для кожного регіону.

Ключові слова: раса, нація, право, міжнародне право, суверенітет, регіон, біла демократія, політика.

Постановка проблеми. Проблематика полягає у процесі пошуку найліпшої системи співіснування регіонів, держав, націй між собою, щоб максимально уникати конфліктів, криз, агресії. Міжнародне право вже має перелік систем, які себе не виправдали, а саме: Вестфальський конгрес, об'єднання монархій у Новому періоді історії, Версальська система, право ідеологій тоталітарних держав, теперішня система моделі ООН. Останніми індикаторами нестабільності, які можуть слугувати приводами для переосмислення системи міжнародного права є діяльність ІДІЛ, війна в Україні, Молдавії, Грузії, на теренах минулої Югославії, криза економічних мігрантів в Європі, громадянські війни в Африці, наведене є ознакою неспроможності міжнародного права забезпечити нормальне, безконфліктне функціонування світового організму. З того зазначаємо, що пошуки тривають і прийшов час оновлювати.

Також говоримо про необхідність протистояти глобалізму, мультикультуралізму, інтернаціональним поглядам на влаштування світового порядку, через це втрачаються унікальність націй, регіонів, нав'язується неприродність у розвитку і суперечливість традиційному, а набувається розмивання відмінностей і суцільні потрясіння.

Аналіз останніх публікацій і досліджень. Автор проаналізував праці і досвід науковців з питань світового устрою, міжнародної політики і права, у написанні роботи спирається на власні світоглядні напрацювання і пропонує власну, унікальну систему світового порядку, окремо акцентуючи на правовій складовій у певній роботі.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Світовий порядок будується за схематикою де-факто і де-юре, тобто на вищому, офіційному рівні створена картинка об'єктивності у вирішенні проблем світового значення, але на низовому, кулуарному форматі у більшості відстоюються інтереси держав першого світу, наддержавних об'єднань, не враховується специфіка регіону в якому планують запроваджувати білу демократію. Застаріла міжнародно-правова системи 21 ст. вимагає себе переосмислити через несправедливість, ворожість до учасників політичного простору.

Мета статті. Метою роботи є висловлення пропозиції і запропонування фундаментальних принципів щодо оновлення системи міжнародного права, а саме:

1) Проведення аналізу теперішнього стану міжнародної правової системи з подальшим виявленням проблем;

2) Спираючись на теперішню «систему цінностей» білих демократів аргументувати реальну можливість і необхідність зміни;

3) Запропонувати фундамент, принципи оновленої міжнародно-правової системи відносин.

Виклад основного матеріалу. Щодо необхідності реформування міжнародно-правової системи і критики системи білих демократів. Спочатку варто окреслити основні поняття для правильного розуміння подальшого дискурсу, а саме:

– Демократія – це не ідеологія людоловства, толерантності, це сукупність інструментів для використання ідеологій. Будь-яка держава впроваджує певний режим визначаючи, що є прийнятним і забороненим, вони відрізняються один від одного шириною застосування, але держава, як безумовний патерналіст, без винятку завжди використовує демократію, як набір інструментів за допомогою яких визначає межі дозволеного, тобто антидемократичного режиму не існує, бо не існує систем без демократії. Демократія відсутня лише тоді, коли нема людини.

– Біла демократія – це демократія країн європейських народів, які залишилися проживати у своїх державах і, які колонізували світ, розселились. Характеризується волінням до розширення захисту прав людей незалежно від громадянства, універсалізацією відносин в розумінні нормального і прийнятного до існування. Наразі демократія європейця є зразковою. Постає питання, чому саме європейська, біла демократія ліпше за демократію в арабських країнах, азійських?

– Глобалізація – це процес всесвітньої економічної, політичної та культурної інтеграції та уніфікації, за яким відбувається нав'язування антирелігійного світогляду, розмивання кордонів, мультикультуралізм і відмова від якої-то не було відмінності. Застосовується як інструмент денационалізації та розмивання природних систем співіснування людей у будь-якому регіоні.

– Міжнародне право – це система юридичних принципів і норм договірної і звичаєвої характеру, які виникають унаслідок погодження між державою та іншими суб'єктами міжнародного співтовариства і регулює відносини з метою мирного співіснування. При тому характерною складовою міжнародного права є саме суб'єктивний момент теперішнього покоління в розумінні блага, правильності.

– При вживанні відсилок до расової приналежності, автор враховує перш за все історичні, культурні, політичні передумови і прив'язує расу до певних територіальних меж, тобто питання кольору шкіри, розміру черепа, кольору очей тощо залишаються на другому плані, хоча також враховуються, як беззаперечні індикатори.

Наявне положення у розвитку світової співдружності і характері міжнародного права перебуває у кризовому становищі щодо відносин між націями, регіонами, навіть внутрішньо, говоримо про складнощі у розвитку і прогресі загалом, це право виступало і досі залишається інструментом, а не об'єктивною константою. Ще 01.09.1945 суспільство визначилось після досягнення миру не допустити повторення «темних часів», ще 25.04.1945 зустріч на Ельбі промовляла, що ось він, кінець війнам, кризам, важливості зберегти гвинтівку більше за людське життя, що

настав кінець несправедливим, тоталітарним волінням встановити у світі гегемонію небагатьох над «неякісною» більшістю, але вже тоді союзники мали думки, як розвернути німецькі автомати із заходу на схід і знищувати червоного ведмеда, а СРСР стратегічно продумував сферу допустимого розповсюдження свого інтернаціоналу, що призвело до виникнення перманентного конфлікту під назвою Холодна війна. Ця поляризація світу залишається і досі.

Інший наявний кризовий аспект полягає у засиллі європейського простору економічними мігрантами з малорозвинених держав Африки, Азії, які під фіктивними приводами заселяють терени європеїдної раси паралельно нав'язуючи і агресивно розповсюджуючи культуру негроїдну, негроїдної раси, чим спонукають деградації європейського регіону. Колонізація світу почалась з Європи і закінчується нею.

Також відповідно до засад білої демократії наявна закономірність захисту меншин, слабших від здорових людей, жінок, інших, подібний захист перетворюється у гомодиктатуру, «диктат ображених», натомість найнезахищеним суб'єктом є білий чоловік-маскулін традиційної орієнтації, який має і активно захищає традиційні, консервативні цінності. Міжнародне право виявило прогалину до легкого маніпулювання, через домінанту у керуванні осіб європейської думки або осіб, які напряду залежать від неї.

Також можна наводити інші приклади щодо катастрофічних прогнозів стосовно екологічних, ресурсних перспектив планети, інші конфлікти по світу, які світове співтовариство не здатне вирішити і характер дії залежить не від ситуації, а від учасників і політичних кон'юктур. З того постає питання, у чому полягає основна проблема наведених вище прикладів?

Світові устої переживають у протилежні від себе значення. Коли відбувалось становлення держав пріоритетом було право сильнішого, в період колонізації перш за все говоримо про домінанту білого європейця, наразі світові ЗМІ, ООН пропагують толерантність і расові змішування; коли раніше держави відмовлялись від вступу у об'єднання, які би обмежували їхню правосуб'єктність на світовій арені, то зараз усі втягнуті у світове павутиння і постає під питання загалом поняття суверенітету, коли світова економіка пов'язана настільки, що держава буквально залежить від інших тощо. Право окупанта, метрополії у білої людини культивувалось тисячоліттями, так само, як апріорна імперіалістична потуга наявна наразі і в американців, і у китайців, тощо. Багато світоглядних концепцій воліють розширити свій вплив на увесь світ, як це відбувається з панамеріканізмом, ІДІЛ тощо.

За допомогою дипломатії, потім зброї проводяться інтервенції у проблемні регіони або проблемами створюються і туди приходять «цивілізація», яка нав'язує уклад вирішення питань, підбирає адміністрації, які би відповідали «бажанам» напрямкам розвитку. Тобто говоримо про спекулювання поняттям «демократичність», коли Європа вважає своє право беззаперечною засадою, яка варта цивілізованої людини. Наддержавні об'єднання, держави-фарватери претендують на посилення своїх впливів по світу

через певний волонтаризм чи суто корисливий інтерес, але головним фактом є саме розширення, новітня колонізація. Вони отримують право втручатись у справи менш розвинутої країни або в регіон, який за їхньою думкою є «відсталі», щоб допомогти йому зрости до рівня правових держав, встановити людолюбницькі системи тощо. На прикладах бачимо, що Латинська Америка природно повертається до хунти, на близькому сході природно виникають нові терористичні об'єднання, бойові організації, Африка природно впадає у громадянські війни.

За аналогією говоримо, що наразі міжнародно-правова система ґрунтується на праві, яке сама виробила під натиском ситуативних потреб після Другої Світової війни і за звичкою розвиває й досі, міжнародні структури самі у собі об'єднують значні кількості держав і, посиляючись на кількість при вирішенні питань, приймають рішення за регіони, держави щодо їхнього розвитку. Все одно, що сусіди у приватному секторі спільним голосування визначають, чи можна вам смажити на своїй території м'ясо, якщо усі навколо вегетаріанці.

Розуміння спільності, загальності є домінантою, об'єднуємо це у поняття «глобалізація», яка позначає собою розширення від внутрішнього на зовнішнє, суцільне змішування, з'являються приставки полі-, мульти-, загально- тощо. Глобалізація також є інструментом, який зосереджує у собі суб'єктивне розуміння того, як і що потрібно об'єднувати, розширювати, одночасно вона впливає на правові конструкції міжнародної арени, а саме: універсалізація, уніфікація, примусове оновлення, відкидання наукових, медичних догм статевої належності. Право держави, яке та сформувала природно відкидається і дипломатією нав'язується інша модель через об'єктивні і/або суб'єктивні чинники, розмиваються кордони, пропагуються усілякі змішування, економічний вектор лише на світове об'єднання і роздроблення на регіони виробництва, щоб уникнути замкнутого циклу в середній державі, якщо вона не входить у держави першого світу.

Говорячи про міжнародне право зазначаємо, що це є певним історичним процесом самоорганізації, який, починаючи з анархії у вирішенні питань світового устрою, за допомогою права, домовленостей вийшов на рівень унормованості, можливості здійснення регулювання, але розвиваючись, з часом цей контроль стає тотальним, нав'язливим, обов'язковим і поступово міжнародна геополітика у сфері економіки, науки, культури, іншому, перетворюється у поруку, коли кожен зобов'язаний дотриматись усталеної формули поведінки, розвитку, інакше проти нього можуть бути введені санкції, виставлені об'єднані війська, може провоститись ізоляція і лише від стану фактичного розвитку країни, чи вона є у першому ешелоні, чи у третьому, залежить реальний характер впливу на неї.

Міжнародна політика за допомогою міжнародного права по суті регулює боротьбу за матеріальні і нематеріальні блага, легалізує колоніальну політику новітнього часу (вторгнення на близький схід, підтримка і повалення режимів Латинської Америки, втручання у державне становлення

на Балканах, Кавказі). Відсутність справедливого розподілу повноважень впливати на процеси у своєму регіоні, нехтування історичністю чи фактичністю у вирішенні питання, яке виникає, відсутність допомоги і збереження природного розвитку правової, державотворчої спроможності культивується на вищому рівні дипломатії, а розповсюдження ідей людолюбства, прописаної білими демократами справедливості, стоїть гострою задачею, яку реалізує міжнародне право.

Не говоримо про тотальність цього процесу, бо реалізуються гуманітарні, екологічні, культурні, космічні інші програми, які спрямовують своє значення на користь людства, добробут, але автор зауважує суто на проблемах, які ведуть до всезагального деструктиву і впливають на зміну суті нейтральних програм. Так, міжнародне право говорить нам про об'єктивність, не підконтрольність будь-якому суб'єкту, хоча лише ідеаліст чи незнаючий після цих фраз не подумає про умовність цієї фрази. Тобто міжнародний порядок, прописаність вже є реальністю, це не є поганим у своїй суті, тому що веде до порядку, відсутності свавілля, це надбання цивілізації, але якість, зміст цього викликають сумніви у остаточності існування цього субстрату.

Вбачаючи проблему у контексті говоримо про ідейні цінності, фундамент, який наразі закладений і поступово робить собі надбудову. Наразі це розуміння походить від білої європеїдної раси і засновується на волінні до права, розвитку на інтелектуальних засадах, відсутності релігійної домінанти, наявності толерування тощо. Але в міжнародній політиці беруть участь усі держави, їх історичний розвиток і природне розуміння про належність створюють відмінне розуміння щодо основ подолання бар'єрів і вирішення задач, які виникають. Чим глобальніше, тим різноманітніше. Наприклад, коли у Європі держави світські, а у мусульман переважно релігійні, ми, білі, не можемо нав'язувати тому регіону «правильне» розуміння права, з їхнього погляду ми навпаки чинимо зло через те, що, по-перше, не мусульмани, по-друге, не керуємось Божими законами.

Доходимо до думки, що природа усе вирішила за нас, а саме: генетичні особливості кожної спільноти обумовили різність людей, історичні події і географія визначили суть розвитку народів, Випадок сприяв певним поворотам у творенні націй. Генетика, за якою ми визначаємо, до якої групи належить людина, є унікальною (чому саме так, зверніться до наукових здобутків). Якщо її заплямувати, то ви вже ніколи не повернетесь до минулого стану, це найважливіший аргумент, чому ми повинні берегти свої національні спільноти. Одночасно говоримо, що якась нація не може бути вища чи нижча за іншу, жодна, бо кожна має свої унікальні особливості, будову, структуру, сприйняття світу, яке є неповторним. Руйнуючи національну рівність, наражаємо себе на вічний конфлікт і когнетив, який полягає у тому, що Нас захоплювати, знищувати не можна, бо Ми створені природою, бо Ми унікальні і несемо особливе бачення розвитку, а інших можна, тому що вони природою відсталіші, бо так нам зручно і весело – абсурд.

Жодна нація не вища і не нижча за іншу, тому що у взаємообміні в усіх галузях ми створимо

цікаву спільноту різних, сукупність можливостей, не втратимо природне надбання можливого і майбутнього. Тому слід розцінювати напад на одного, як напад на усі нації. Якщо одна держава воліє підкорити, колонізувати і утримувати інших, усі інші повинні сприймати це, як особистий виклик, як завдання щодо захисту. Лише таке загальносвітове розуміння стримувань і противаг зможе створити найліпший клімат на планеті.

Правильна глобалізація у правовому плані повинна об'єднувати позиції, які стосуються усього людства, а саме: екологія, космос, культура, роззброєння від зброї масового знищення, гуманітарні програми, а втручання у правові питання, вказування шляхів, спектрів розвитку є ворожим втручанням, бо вони є несправедливими, руйнують право на саморозвиток, суверенітет держави. Звісно, ми не говоримо, що міжнародні організації, європеїди застосовують відкриті інструменти для нав'язування, навпаки, прихованим тиском: резолюції, конвенції, процесуальні процедури в міжнародних організаціях, які уповільнюють досягнення результатів по нагальним питанням для певних суб'єктів, провокації воєнного втручання у держави чи банальна можливість вчинення цього, окремо зазначимо на китайцях, які через військово-промисловий комплекс, потужності загалом стали домінують у регіоні, підкорили декілька держав навколо себе і впроваджують у них власне світобачення.

Тезово висвітливо можливий фундамент для найбільш справедливої системи міжнародно-правової системи на думку автора: можемо буквально об'єднувати певні нації у групи, які схожі за загальними ознаками і т.п., говоримо про раси. Європеїдна, монголоїдна, негроїдна раси, як приклад, а маємо на увазі певні регіони, де проживає сукупність нації схожих за ознаками, розвитком, неодмінно доходимо до висновку, що є відмінності. Кажемо, що у Європі є цінність права, санітарних умов, активно використовуються інструменти демократії, матеріалістичний погляд на світ, то на Близькому Сході спостерігаємо схильність до диктатур, до активного використання релігійних книг у побутових відносинах, особливе ставлення до жінок, на Далекому Сході розвинулось розуміння, що людина – цифра, мають особливу релігійну ієрархію, більш філософське осмислення життя і так далі про Африку, Америки.

Далі можемо проводити градацію у глиб регіону, у якому расу розбиваємо на групи, наприклад: слов'яни, германці, франки інші, ці групи роздивляємось іще глибше, на прикладі слов'ян: венеци, склав'яни, анти, наявні групи аналізуємо вже по одиничним складовим, тобто до країн.

Народи, групи народів дійшли до певних моделей розвитку, тобто потрібно для себе у якості виживання, якщо їм потрібні будуть зміни, кажемо, що вони самі здатні їх створити, тому що мають право впроваджувати свої правила життя у своєму регіоні без права експансії на терени інших рас. Бачимо катастрофу у тому, що Америка, Європа агресивно впроваджуючи демократію – це згубництво, непотрібно допомагати відсталім племенам Африки, які ще не перейшли навіть до феодалізму, нехай самі займаються своїм розвитком, щоб нам пощастило вресіті прийняти до себе новий, унікальний народ.

З запропонованого вище виходить, що покарання за злочин у вигляді тюремного терміну нормальне у Європі так само, як страта шляхом закидання камінням або відрубання руки в Азії. Не потрібно нав'язувати широку європейську демократію там, де народ тяжіє до авторитаризму. Співпраця і допомога, а не тиск і засилля. Навіть, якщо якийсь африканський народ захоче вирізати себе на 90%, теперішнє блокування цього процесу миротворцями не допоможе, цей шлях вони все одно пройдуть.

Принцип невтручання у національні справи зовнішніми зносинами повинен стати домінуючим. Тобто, якщо у державі іде громадянська війна, то міжнародна спільнота повинна втрутитись у те, щоб ніхто туди не втручався, бо це нормальний етап розвитку держави, якщо у Ірані страчують людей через порушення приписів Корану, значить вони мають на це право, якщо у Латинській Америці судилося панувати диктатурам, значить потрібно облишити їх у цьому стані. Тобто залишаємо кожну расу, державу у своєму природному середовищі, яке витікає з культури, історії розвитку, менталітету. У націй формується розуміння про правильний порядок дій щодо свого виживання не просто фізично, а і як спільнота.

Висновки з даного дослідження і перспективи.

Головною тезою роботи є вислів: «Дайте повітря націям!». Основною для цього потрібно вбачати новий набір принципів міжнародної політики на який слід спиратися при вирішенні міжнародних зносин, принципи природного розвитку, збереження унікальності, історичного розвитку, справедливості, принцип домінанти місцевого устою.

На жаль, людство вже вчинило безліч неоправданого, але ми зараз виходимо реально з того що маємо, бо традиційний уклад африканських країн порушений, геноцид індіанського населення вже непоправний, народи російської колонії вже асимілювалися, а деякі на межі знищення.

Але наша задача, як людства, зберігати і поновлювати втрачене, щоб передавати поколінням те, що ще мали наші пращури. Теперішні процеси міжнародного розвитку повільно і впевнено розмивають фундамент тисячолітньої будови. Подібні гасла щодо людоловства актуальні масах, як такі, що грають на емоціях, але ті, хто створюють їх розуміють, що на цьому тлі можна виправдовувати колоніальні домагання, створення розколу у державах в яких бажають узяти контроль для користування їхніми ресурсами, перетворити місцину на точку збуту товарів низької якості, створити з території зону з нестабільним воєнним положенням або попросту поставити у підсумку туди свою адміністрацію для посилення дипломатичного впливу в регіоні.

Натомість за оновленою системою будемо мати світ у якому лише глобальні проблеми будуть вирішуватися на засадах загального розуміння, як ті, що зачіпають, мають відношення до усього людства, а це: культура, екологія, космос, роззброєння від зброї масового знищення, гуманітарна допомога подібне, а питання правового вирішення будуть переважно залишатися на відповідальності держави в якій виникає це питання. Міжнародна дипломатія однієї з основних задач поставити собі невтручання у розвиток будь-якої держави і буде стримувати такі потуги від можливих загарбників де-факто.

Соха С.С.

Национальный юридический университет имени Ярослава Мудрого

МИР БЕЛЫХ ДЕМОКРАТОВ ИЛИ ПОЧЕМУ МЕЖДУНАРОДНО-ПРАВОВАЯ СИСТЕМА ТРЕБУЕТ РЕФОРМИРОВАНИЯ

Аннотация

Международные институты, конвенции, соглашения и т.п. не реализовали главной задачи после Второй мировой войны – поддержание мира, недопущения войн, кризисов, мировых потрясений путём дипломатического регулирования. Актуальным является вопрос выявления причин, их анализа и предложение решения проблем которая возникла перед мировым сообществом. Новый механизм, который предлагается, должен основываться на понимании природности для определенной нации, расы, учитывать прежде всего ментальные, исторические, культурные, другие реалии народа проживания. Первоочередной задачей для международного права является защита и развитие вопросов глобального значения, которые действительно затрагивают интересы каждого человека независимо от места проживания, но сейчас наблюдаем вмешательство, навязывание модели белой демократии для каждого региона.

Ключевые слова: раса, нация, право, международное право, суверенитет, регион, белая демократия, политика.

Sokha S.S.

Yaroslav Mudryi National Law University

THE WORLD OF WHITE DEMOCRATES OR WHY THE INTERNATIONAL LEGAL SYSTEM RE-QUIRES REFORMATION

Summary

International institutions, conventions, agreements, etc. did not realize the main task after the Second World War – maintaining peace, preventing wars, crises, world shocks through diplomatic regulation. Actual is the issue of identifying the causes, analyzing them and proposing solutions to the problems that have arisen before the world community. The new mechanism, which is proposed, should be based on the understanding of naturalness for a certain nation, race, take into account primarily the mental, historical, cultural, and other realities of the people living. The first priority task for international law is to protect and develop issues of global importance, which really affect the interests of each person regardless of their place of residence, but now we observe interference, imposing a model of white democracy for each region.

Keywords: race, nation, law, international law, sovereignty, region, white democracy, policy.